

Bianca Mastenbroek

ZONNESTORM

Niemand nam de waarschuwing van NASA serieus. Maar het is echt: het einde van de wereld is nabij. Door een verwoestende zonnestorm worden miljoenen levens bedreigd. In de paniek die uitbreekt, zoeken drie klasgenoten naar een manier om de zonnestorm te overleven.

De eigenzinnige Floor is vastbesloten de wereld in haar eentje te redden, maar maakt meer kapot dan haar lief is.

De onzekere Aran weet dat zijn veilige computerwereldje zal verdwijnen door de ramp. Nu moet hij de echte wereld trotseren.

De arrogante Lucas vlucht in zijn muzikale carrière, maar ziet in dat hij moet veranderen als hij niet alleen wil achterblijven.

Alle drie moeten ze hun grenzen verleggen en die ene vraag beantwoorden: hoever kan en mag je gaan?

Leeftijd: 12+

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 285 1

9 789051 162851

Bianca
Mastenbroek

ZONNESTORM

ZONNESTORM

Bianca Mastenbroek

DE VIER WINDSTREKEN

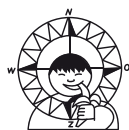
Bianca Mastenbroek

Zonnestorm

www.zonnestorm.nu

Bianca Mastenbroek

ZONNESTORM

Bezoek ons ook op internet: www.vierwindstreken.com. Hier kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief en alle boeken en aanverwante artikelen vinden die leverbaar zijn.

© 2012 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Bianca Mastenbroek
Omslag van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 285 1

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Maandag 1 oktober

Floor hief haar glas en tikte tegen de champagneflûtes van haar vriendinnen. 'Fijn dat jullie er zijn.' Het klonk meutig, maar ze was echt blij dat Natasja en Eefje er waren. 'Proost!' Volgend jaar mocht ze echte bubbels, nu moest ze het nog met alcoholvrije cider doen. Floor gloeide vanbinnen. Zomers heet, brandende fakkels om de tuintafel, toastjes met lekkers en de belangrijkste mensen in haar leven om haar heen. Zelfs haar vader had het Binnenhof vroeg verlaten om op tijd thuis te zijn. Haar verjaardag ging boven het landsbelang.

Eefje nam een slok en boog opzij, naar de tas die naast haar stoel stond. 'We hebben nog een kleinigheidje voor je.'

Floor voelde haar mondhoeken naar haar oren trekken. 'Maar ik ben zaterdag al zo verwend door jullie.'

'Dat was zaterdag,' zei Natasja. Met haar vinger draaide ze krullen in haar steile, donkere haar. 'Nu ben je echt jarig.'

Eefje toverde een pakje tevoorschijn en legde het voor Floor neer. Rood papier met een gouden lint. Floor trok de strik los, peuterde aan het plakband en haalde het deksel van het zwarte plastic doosje. 'Wauw!' 'Mooi?' vroeg Eefje.

'Ze zijn geweldig!' Ze pakte de zilveren oorbellen en hield ze omhoog om ze te bewonderen. Strakke, dunne ringen met een glimmend steentje aan de voorkant. 'Die had ik nog niet.'

'Duh, we kennen je collectie,' zei Natasja.

Floor frummelde aan de knopjes van de knalroze bellen die ze in had en trok ze uit. Ze opende de ringen, schoof ze door haar gaatjes en klikte ze vast. 'En?' Ze zwaaide met haar hoofd, waardoor haar nieuwe oorbellen tegen haar hals schommelden.

'Staat je goed,' vond Natasja.

'Staat je geweldig,' beaamde Eefje.

'Jullie zijn super.'

'Nu ons cadeau,' zei haar vader. 'Van ons krijg je geen oorbellen.'

'Dat had ik ook niet verwacht, pap.' Haar ouders hadden geen enkele hint willen geven toen ze, helemaal niet nieuwsgierig, naar haar cadeau gevraagd had.

Ze wipte op het puntje van de tuinstoel toen haar moeder wegliep. Ze hoopte zo dat ze een puppy mocht, of dat haar ouders er al een voor haar hadden uitgezocht, maar ze wist dat de kans klein was. Haar moeder wilde geen hond in huis. Alleen een waakhond, en dat wilde haar vader weer niet.

Haar moeder kwam terug met een rechthoekig doosje. Geen puppy dus. Floor onderdrukte een teleurgestelde zucht. Eerst zien wat haar ouders wél verzonden hadden. Ze scheurde het papier aan flarden. Alweer een zwart doosje, nu van karton, met boven op een bekend logo. 'Een nieuwe BlackBerry!' Ze rukte het doosje open. Het toestel glom haar tegemoet. Met haar vingers gleed ze over de toetsen. Hij was echt, de allernieuwste BlackBerry. Dit was nog beter dan een puppy.

Ze legde haar schat op tafel, stond op en gaf haar ouders een dikke kus. 'Jullie zijn de besten.'

Toen ze zich omdraaide, zat Eefje boven haar mobiel te kwijlen. Floor griste hem uit Eefjes handen. 'Hebben jullie even?' Ze trok de plastic laag van het beeldscherm en wipte met haar nagel de achterkant open. Terwijl ze de batterij erin stopte, verzamelde haar moeder het pakpapier en liep ermee naar de kliko.

'Mam, dat is papier.'

'Zie jij hier een oudpapiermand?' Haar moeder opende het deksel van de kliko en gooide het pakpapier erin.

Hopeloos, dacht Floor. Haar BlackBerry moest wachten. 'Zoveel moeite is het niet, hoor,' zei ze terwijl ze naar de kliko liep, 'om het even binnen weg te gooien.' Ze viste de twee papertjes uit de stinkende bak en liep via de keuken naar de hal, waar de oudpapiermand stond. Het was dat ze zo'n geweldig cadeau had gehad, anders was haar moeder er niet zo makkelijk vanaf gekomen.

Dinsdag 2 oktober

KNMI: 'Weer is van slag'

DE BILT – Het weer is van slag. Dat stelt het KNMI op basis van de metingen van 1 oktober, de warmste dag ooit gemeten. In De Bilt liep de temperatuur op tot 27,2 graden. De hoogste middagtemperatuur werd gemeten in Vaals, Limburg. Daar bereikte het kwik 28,8 graden.

Waardoor het weer van slag is, kan woordvoerder Jan Tillema niet zeggen. Hij geeft wel aan dat er een duidelijk zichtbare trend is. 'De afgelopen jaren sneuvelen steeds meer meteorologische

records. In 2011 mat 1 oktober al een recordtemperatuur en nu is dat record wederom verbroken.' Ook de afgelopen maanden lieten extremen zien: de koudste juli, de natste augustus, de meest bewolkte september.

'De verwachting is dat het een warme, zwoele oktober zal worden. In de tweede helft van de maand voorspellen we flinke buien, die vergezeld kunnen gaan met windhazen en ernstige wateroverlast,' aldus Jan Tillema.

Floors broek plakte aan haar benen. Ze wapperde zichzelf met haar hand koelte toe, maar ze verplaatste alleen warme lucht. Iedereen zat in een korte broek of in een kort rokje, behalve zij. Haar moeder ook met haar uiterlijke schijn. Thuis mocht alles, maar in het openbaar... 'De dochter van de minister-president hoort er niet als een lellebel bij te lopen.' Nee, flauwvallen van de warmte, dat was fijn!

Ze wierp een blik op de klok die boven de deur van het klaslokaal hing. Nog tien hele minuten. Snapte meneer Derkse niet dat het moeilijk concentreren was als je bloed kookte van de hitte? Naast haar blies Natasja onophoudelijk de plakkerige haren uit haar gezicht. Eefje keek met lodderige ogen naar buiten, waar de zon lonkte.

'Nog even bij de les blijven.' Meneer Derkse klapte zijn maatschappijleerboek op tafel dicht. 'Ik weet dat jullie naar buiten willen.'

'De maatschappij in,' zei Lucas.

Floor giechelde. Hoe deed Lucas dat toch, er ondanks de hitte zo cool uitzien? Zijn donkere haren zaten keurig in model en de blonde

pluk die bij iedere andere jongen *gay* zou staan, maakte van hem een lekker ding. Op zijn zongebrende gezicht stond een brede glimlach. Geen zweetdruppeltje op zijn voorhoofd, geen verhitte blos op zijn wangen, geen donkere plekken onder zijn oksels.

‘Daar is de wereld nog niet klaar voor, Lucas, jij los in de maatschappij,’ merkte meneer Derkse scherp op.

‘Nu weet ik waar de voorspellingen over het einde van de wereld vandaan komen!’ riep Ferit. ‘In december laten jullie Lucas los.’

Meteen was de hele klas wakker. Er klonk gelach, hier en daar besmuikt, maar de meesten schaterden het uit, terwijl Lucas zijn beste vriend een duw gaf.

Floor vond het niet zo grappig. Dat einde van de wereld zat haar niet lekker. In haar omgeving werden er grapjes over gemaakt, want niemand nam het serieus. Zij wel, al geloofde ze niet dat de wereld op 21 december ophield met bestaan. Maar dat de wereld zich roerde, dat was overduidelijk. Ze hoefde maar naar buiten te kijken om te zien dat er niks van klopte. Zomer in de herfst. Volgens milieugroeperingen waren het de eerste tekenen van het einde. De een zei dat het door het broeikaseffect kwam, de ander dat dit de laatste opleving was voor het begin van een nieuwe ijstijd en weer anderen beweerden dat Moeder Aarde de mensheid beu was. Van Floor mocht de aarde best tekeergaan. Het werd tijd dat de mensen meer aan het milieu en minder aan zichzelf dachten.

‘Ik wil,’ haalde meneer Derkse haar uit haar gedachten, ‘dat jullie in tweetallen onze verzorgingsstaat gaan vergelijken met het zorgstelsel van drie andere landen. Jullie mogen zelf kiezen welke landen, maar probeer een beetje creatief te zijn. Volgende week wil ik een objectieve vergelijking zien, maar ook jullie persoonlijke mening. Welke vorm is het beste en waarom? Minimaal drie A4’tjes.’

Een collectieve zucht van ellende ging door de klas.

Wat een rotopdracht, dacht Floor. En zo veel ook. Denkt meneer Derkse soms dat we geen ander huiswerk hebben?

Natasja pakte Floors hand en trok die omhoog. ‘Wij werken samen.’

Meneer Derkse schudde zijn hoofd. ‘Deze keer beslis ik wie er samenwerken.’

Weer werden er zuchten geslaakt, dieper nu.

Meneer Derkse wees van links ‘Johan,’ naar rechts, ‘met Jennifer. Daan met Melinda...’

Floor probeerde een systeem te ontdekken in de manier waarop meneer Derkse haar klasgenoten aan elkaar koppelde. Het leek willekeurig. Eefje moest met Ferit en trok een dikke pruillip. Natasja werd aan Anna gekoppeld, dat kon erger.

‘Floor met Aran.’

Floor probeerde haar gezicht in de plooi te houden. Aran? Die maakte het meeste groepswerk alleen. Dat wilde hij zelf graag en de rest van de klas al helemaal. Vaak lieten de leraren het gebeuren. Hij was de jongste – had op de basisschool een jaar overgeslagen – en viel volledig buiten de boot.

Hij keek haar van onder zijn te lange, zwarte haar dat slap van de warmte voor zijn ogen hing net niet aan. Typisch Aran. Zo schuw als een te vaak geslagen hond. Hij had van die zielige puppyogen, die smeekten om hem met rust te laten. Ze kreeg medelijden met hem en produceerde een glimlach. Aran was superslim, er waren ergere gevallen om een opdracht mee te moeten maken, zoals Lucas. Ze had niet het idee dat hij ooit huiswerk maakte. Niet voor niets was hij vorig jaar blijven zitten. Lucas hield zich met andere dingen bezig. De stoere bink uithangen, wat natuurlijk ook belangrijk was.

Zodra de bel ging, stond ze op en liep naar Aran. ‘Zullen we meteen iets afspreken?’

Hij keek gebiologeerd naar de pen in zijn handen. ‘J...ja.’

‘Zijn er dagen waarop je niet kunt?’

Zijn bleke huid kleurde rood. Stomme vraag. Aran was nou niet het type dat een druk sociaal leven had. Floor ging haar eigen plannen na. Woensdagmiddag met Natasja en Eefje naar het strand, donderdagavond dansles, vrijdag naar de film met de meiden, zaterdagochtend hockeytraining en zondag hopelijk weer naar het strand. ‘Wat dacht je van zaterdagmiddag? Bij mij thuis?’

Hij knikte, althans zijn gebogen hoofd zakte nog verder naar beneden. ‘Afgesproken. Ik zie je rond een uur of twee.’ Floor hoopte dat hij dan wat spraakzamer zou zijn. Ze had geen zin om die drie pagina’s in haar eentje te maken.

Woensdag 3 oktober

Daar liep ze: haar blonde lokken wervelend om haar lekkere koppie, haar wipneus eigenwijs de lucht in, haar blauwe ogen stralend als altijd. En ze liep hem straal voorbij.

Lucas knarsetandde. Hij wist dat Floor *hard to get* speelde, dat ze hem uitdaagde en hem gek probeerde te maken, maar het erge was dat het haar nog lukte ook. Ze was lief en grappig en knap en ze hoorde naast hem te staan. Of beter nog, in zijn armen te liggen. Hij voelde tintelingen in zijn buik bij het idee.

‘Je ogen vallen er bijna uit, man,’ zei Ferit.

Lucas maakte zijn blik los van Floor. ‘Doe normaal.’

‘Laat die *chick* toch. Melinda daar smelt voor je en jij laat haar ijskoud verrekken.’

Ferit snapt er geen bal van, dacht Lucas. Hij wilde Floor. Hoe moeilijker ze deed, hoe groter de uitdaging én de overwinning. ‘Ik ga haar ons nieuwe nummer laten horen.’

Hij liet zijn vriend staan en rende Floor achterna. ‘Hey, lekker ding!’ Ze stopte en draaide zich om. Natasja en Eefje volgden, alsof ze aan elkaar vastgeplakt zaten. Hij zou Floor nooit helemaal alleen voor zichzelf hebben. Geen probleem, hij kon wel drie meiden tegelijk aan. Hij grijnsde, dat was niet eens zo’n slecht idee. Lucas’ *posse*.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Floor.

‘Ik lach omdat ik blij word van jouw aanwezigheid.’

Natasja giechelde, maar Floor trok een gezicht alsof ze moest overgeven. ‘Heb je ook nog iets nuttigs te melden?’

‘Absoluut!’ Hij haalde zijn iPhone tevoorschijn. ‘We hebben een nieuwe song. *Torture Inside*. Die wil jij vast wel even horen.’

Floor keek alsof hij gevraagd had of ze een bakje kots lustte. ‘Nu niet, Lucas.’ Ze draaide ze zich om en nam haar vriendinnen mee. Zomaar.

Hij liet haar gaan. Met haar vriendinnen naast haar wilde ze gewoon niet aan hem toegeven. Hij moest haar alleen zien te treffen, als dat überhaupt mogelijk was. Hij liep terug naar Ferit en mompelde: ‘Voor een lekker ding heeft ze bijster weinig verstand van lekkere muziek.’

De schoolbel ging. Hoewel de leraar nog halverwege een zin was, klapten Arans klasgenoten hun boeken dicht en propten die in hun tassen. Ze stoven het lokaal uit, kletsend en lachend. Hij wachtte tot iedereen weg was, voordat hij zelf zijn tas inpakte. ‘Kan ik u nog ergens mee helpen?’ vroeg hij aan de leraar.

‘Ga lekker naar buiten, Aran.’

Naar buiten? Wat moest hij daar doen? De fietstocht van school naar huis was genoeg buitenlucht voor hem. Over een kwartiertje kon hij weer binnen zijn. Zijn computers wachtten op hem. Hij zei de leraar gedag en ging de felle zon in.

Op het schoolplein was het nog druk. Aran liep met een boog om de groepjes heen naar de fietsenstalling. Ineens bleef zijn voet haken. Zijn handen zwaaiden door de lucht, zijn lichaam vloog erachteraan. De stoeptegels schuurden het vel van zijn handpalmen. Een vlamme pijn.

Gegrinnik achter hem.

Aran krabbelde op en keek om, recht in de donkere ogen van Ferit.

‘Moeilijk hè, lopen?’

Aran sloeg zijn blik neer. Het was logisch dat hij gepest werd, dat kreeg je als je anders was dan de rest. Maar leuk was het niet. Alles-behalve dat.

‘Dat zag ik.’ Met grote passen kwam Floor aangelopen. Ze prikte haar wijzende vinger in de borst van Ferit. ‘Vind je jezelf stoer?’

‘Ik hou wel van lekker pittig,’ zei Ferit. ‘Je bent mooi als je ogen vuur spuwen.’

‘Zak toch in de stront. En laat Aran met rust.’ Abrupt draaide ze zich om en beende weg.

Aran maakte van de gelegenheid gebruik om zijn fiets van het slot te halen en op te stappen. Pas toen hij wegreed, keek Ferit weer naar hem. ‘Onbegrijpelijk dat zij het voor je opneemt. Heb je weer geluk. Voor vandaag.’

Aran fietste snel weg. Hij snapte er zelf ook niets van. Floor negeerde hem meestal, zoals de meeste mensen, maar als ze in de gaten had dat hij gepest werd, nam ze het altijd voor hem op. Ze was het populairste meisje van de klas, misschien wel van de hele school, ging om met Lucas en andere pestkoppen, maar verlaagde zich nooit tot

hun niveau. Hoe hoog zijn IQ ook was, hij begreep niets van haar. Zich erover verwonderen had weinig zin. Nog even en hij was bij zijn computers, die spraken een taal die hij wel begreep: de logica.

Lucas opende zijn mail. Zogenaamde beveiligingsverzoeken van banken, ongewenste reclame en gezeur van klasgenoten die zichzelf heel wat vonden, vulden zijn inbox. Geen liefdesbrieven van fans, geen mail van een manager die in Deathrow de ontdekking van de eeuw zag en al helemaal geen uitnodiging van de directeur om op het feest ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van het Vandervoort College te komen spelen.

Lucas gaf zijn muis een zwieper. Die achterlijke directeur had geen verstand van muziek, expressie of kunst. De man wilde zeker de tere zieltjes van de brugpiepers niet aan Lucas' geniale teksten blootstellen.

Hij controleerde de website van Deathrow. Geen nieuwe berichten in het gastenboek, geen nieuwe downloads van hun nummers, geen nieuwe, unieke bezoekers. Deathrow leek in de dodencel op zijn einde te wachten. Was er dan niemand meer die goede muziek wist te waarderen?

Hij klikte *Torture Inside* aan in de mediaplayer en zette het volume op max. De eerste noten scheerden door zijn kamer en zijn voet bonkte op de maat van de muziek. Uit volle borst zong hij met zichzelf mee: *'Shadows are creeping while you're sleeping. The blood, the pain, the tears, the torture...'*

Gebons op de deur. Zonder toestemming schuifelde zijn moeder binnen. Ze had een vaalgrijze jurk aan die precies paste bij de kleur van haar stijve kapsel. Onder de jurk droeg ze een witte bloes die tot bovenaan was dichtgeknoopt. Haar lippen waren tot een smalle streep vertrokken. Sinds ze twee jaar geleden haar heil bij de Heer had gezocht, had ze niet meer gelachen. Alsof dat een zonde was. Zonde was het zeker, dacht hij. Allemaal door dat stomme ongeluk...

'Lucas, in hemelsnaam, zet die herrie zachter!'

Hij grijnsde, maar deed wat ze vroeg. 'Ma, je wilt toch zeker wel de nieuwste hit van je zoon horen?'

'Die muziek is des duivels. Ik smeeek je...'

'Duivels goed,' onderbrak hij haar. 'Wat een geniale slogan, ma. Die ga ik meteen op de website zetten.'

'Lucas, luister toch naar mij. Luister naar het woord van de Heer. De eerste tekenen van de Apocalyps hebben zich geopenbaard. Wij moeten onze ziel voorbereiden.'

Voor ze verder kon preken, draaide hij zich om naar zijn beeldscherm. 'Ik heb het druk, ma. Voor die Apocalyps van jou komt, moet Deathrow wereldberoemd zijn.'

'De wereld vergaat en jij leeft nog steeds alsof God niet bestaat. Keer je naar het licht, Lucas, nu het nog niet te laat is. De wederkomst van Jezus is nabij.'

Ze was gehersenspoeld door die stomme kerk. Het hele christendom moest worden verboden. En alle andere geloven erbij. Hij keek haar over zijn schouder aan. 'Dan hoop ik dat je het gezellig gaat hebben met Jezus. Doe hem de groeten en vraag of hij Deathrow wil *liken* op Facebook.'

Het gezicht van zijn moeder verloor alle kleur. 'Je bent diepgezonken, Lucas. Alleen God kan jou nog redden. Laat Hem toe, ik smeeek het je. Waar sta jij straks, als het einde daar is? Naast wie? Misschien moet je daar eens over nadenken.'

Dat oeverloze gezeur. Lucas zette het volume van de mediaplayer hoger en wapperde met zijn hand. Zijn moeder liet zich wegjagen. Als hij dat achterlijke geloof van haar ook zo makkelijk kon verdrijven, zou het heel wat gezelliger zijn thuis.

Hij wilde het niet – hij geloofde geen bal van dat stomme, voorspelde einde van de wereld – maar haar vragen bleven wel in zijn hoofd hangen. Hij wilde naast Floor staan, hand in hand, op 21 december. En dan samen lachen, terwijl de wereld rustig verder draaide. Het zou bijna mooi zijn als de wereld echt verging, dan kon hij haar redden.

'Hmm,' mompelde hij. Daar zat een verhaal in. Een songtekst. Woorden schoten door zijn hoofd, noten flitsten ertussendoor, een melodielijn wierp zich op. Lucas trommelde met zijn handen op het bureau en neuriede. Dat klonk goed... anders. Heel anders zelfs. Misschien was het tijd om een nieuwe richting in te slaan met Deathrow. Nu het nog kon. Hij grinnikte, greep zijn gitaar en ging aan de slag.

Donderdag 4 oktober

Floor liep met haar nieuwe speeltje naar dansles. De navigatie van haar BlackBerry wees de weg, ook al kon ze die dromen.

Achter haar klonk het ronkende geluid van een auto. Een donkerbruine motorkap verscheen naast haar. Het was een bestelbusje dat afremde. Een paar meter voor haar kwam het tegen de stoeprand tot stilstand. Op een van de geblindeerde achterraamen zat een kleine sticker met een geel uitroepteken over een groene bol. Een schreeuwlelijk logo.

Zodra Floor naast het busje liep, draaide de bestuurder het raam naar beneden en vroeg: 'Mag ik je iets vragen?'

Floor kon het niet laten. 'Dat heb je net gedaan.'

De bestuurder lachte niet. Hij hield zijn hand achter zijn oor en zei: 'Sorry, ik verstond je niet.'

Dat krijg je ervan als je die stinkende motor laat draaien, dacht Floor. Ze liep op de man af en stopte haar mobiel in haar broekzak. 'Wat wilde u vragen?'

De zijdeur van het busje vloog open, twee mannen sprongen naar buiten en grepen haar bij haar armen en middel. Floor verstijfde. Spookbeelden van wat mannen met een meisje achter in een bus konden doen, schoten door haar hoofd. Nee! dacht ze. Dat nooit!

'Help!' Ze plantte haar hakken stevig op de stoeptegels, rukte met haar armen om aan de greep van de mannen te ontkomen en probeerde met gestrekte vingers naar hen uit te halen. 'Laat me los! Help!'

Een hand liet haar bovenarm los en belandde ruw op haar mond. Ze wilde bijten, maar de greep van de hand was zo stevig, dat ze haar lippen niet van elkaar kreeg. Er kwam vaag gemompel uit haar mond, terwijl ze schreeuwde en tierde. Wild schudde ze met haar hoofd, maar er was geen ontkomen aan. De mannen sleurden haar naar de deuropening. Haar onderrug stootte tegen de harde vloer. Een van de mannen klom in de bus en hees haar aan haar middel omhoog. Wat er ook gebeurde, ze ging die bus niet in! Ze haakte haar benen achter de deurstijl en spande haar spieren. Door een ruk van haar belager gleed ze toch naar binnen.

In een opwelling zette ze zich met haar benen af tegen de wand en

duwde de man achter haar uit evenwicht. Hij viel achterover en zijn greep werd lossen. Floor gooide haar lichaam naar de deuropening, naar de vrijheid. Toen werd er zo hard aan haar arm getrokken, dat ze dacht dat hij van haar lichaam scheurde. Haar kreet ging verloren door de hand die haar mond afsloot. Met nog een hardhandige ruk werd ze verder de bus in gesleurd.

Een van de mannen hield haar van achteren klemvast, terwijl de andere man zijn hand van haar mond haalde en vroeg: 'Je mobiel?'

Mijn nieuwe BlackBerry? Vuile dieven! 'In... in mijn broekzak.'

De blonde man graaide en wierp haar mobiel naar buiten. Hij kletste op de grond. Met een krakend geluid.

Nee! Floor gooide zich voorover en probeerde haar BlackBerry achterna te gaan, maar de man die haar vasthield, liet haar niet ontsnappen.

De blonde man trok de schuifdeur dicht en het werd schemerig. Met zijn vuist bonkte hij tegen de scheidingswand. 'Rijden!'

Rijden? Het ging dus niet om haar mobiel, maar om háár. Een verstikkende paniek vloog naar haar keel, maakte dat ze geen lucht meer kreeg.

Het busje kwam in beweging. Uit de hoek pakte de blonde man een dik touw. Floor hapte naar adem toen hij op haar afkwam. Als ze zich liet vastbinden, was ze verloren. Ze schudde de paniek van zich af, worstelde om bij de man met het touw uit de buurt te komen. Ze kon nergens heen, de andere aanvaller had haar in zijn greep.

'Hou haar vast,' zei de blonde en wikkelde het touw om haar benen. Strakker en strakker, tot ze alleen nog haar bovenlichaam kon bewegen. Haar armen werden naar voren geduwd en haar polsen bij elkaar gebonden. Nu kon ze echt geen kant meer op.

Floor knipperde haar tranen weg en probeerde haar gejaagde ademhaling onder controle te krijgen. Hou je hoofd erbij, sprak ze zichzelf toe. Ze gaf haar verzet op, het had geen zin. Ze moest kalm blijven tot ze de kans kreeg om te ontsnappen. Ze hoorde het de instructeur van de zelfverdedigingstraining nog zeggen. Een verplichte cursus voor alle naaste familieleden van de nieuw aangestelde ministers. Belachelijk had ze het gevonden. In Nederland werden geen familieleden van ministers aangevallen of ontvoerd. Zij en haar grote mond. Nu was ze blij dat ze zich er niet onderuit had kunnen kletsen.

Ze bestudeerde de mannen van onder haar wimpers, want dat had

ze geleerd: neem de daders zo onopvallend mogelijk op. Elk detail kon later van belang zijn. De mannen waren niet gemaskerd. Dat betekende óf dat ze niet bang waren om herkend te worden, óf dat ze van plan waren haar te vermoorden. Floor kreeg het benauwd. Vermoorden? Op de een of andere manier zagen de daders er niet uit als moordenaars. Al had ze er nog nooit een in het echt gezien. Waren de grootste misdadigers niet juist die mensen van wie je het niet verwachtte? Niet doemdenken. Concentreer je! Observeer hen! Kleren en schoenen die al minstens tien jaar meegingen. De blonde man had happen in zijn korte haar, alsof hij het zelf geknipt had. De donkerharige man moest wel een bloempot gebruikt hebben om zijn kapsel vorm te geven. Ze hadden allebei een vastberaden uitstraling, maar leken niet gevaarlijk. Voor nu. Want ze herinnerde zich hun krachtige vingers. Haar bovenarmen brandden er nog van en haar schouder stak pijnlijk.

‘Wat willen jullie van mij?’ De vraag floepte eruit voor ze hem kon tegenhouden. Het was niet slim om de ontvoerders uit te dagen.

De mannen keken kort naar elkaar. De blonde zei: ‘Jou zal niets overkomen. We hebben je nodig om je vader te overtuigen.’

‘Wat willen jullie van mijn vader?’

‘Dat zijn zaken tussen hem en ons. Als hij onze eisen inwilligt, keer jij veilig terug naar huis.’

Gelooft ze het zelf? dacht Floor. ‘En wat zijn die eisen dan? Wat gebeurt er als mijn vader ze niet inwilligt?’

Weer keken de mannen naar elkaar. Een blik van verstandhouding waar Floor kramp van in haar maag kreeg. Misschien kon ze beter haar mond houden. Omdat de mannen zwegen, richtte ze haar aandacht op de omgeving. Alle ramen van het busje waren geblinderd. Ze had geen idee waar ze naartoe werd gebracht. Ze was overgeleverd aan deze vreemden.

Floor had alle gevoel voor richting en tijd verloren toen het bestelbusje stopte en de donkerharige man de schuifdeur opende. Het was nog schemerig buiten, dus heel lang kon de rit niet geduurd hebben. De bestuurder verscheen in de deuropening. Hij was de oudste van de drie, met donkergrijze haar en borstelige wenkbrauwen. Rechts

boven zijn lip zat een driehoekige moedervlek. Dat was een goed detail om te onthouden. Floor probeerde de lijnen van zijn gezicht in haar hoofd te tekenen, voor de compositietekening later.

De blonde man maakte de touwen rond haar benen los en gaf haar een zetje richting schuifdeur. Tegenstribbelen had weinig zin, dus ze liet zich uit de bus helpen.

Buiten ontdekte ze een ouderwetse boerderij met een dak van stro. Voor de boerderij stond een hoge boom, een grimmige wachter die zijn takken naar alle kanten uitspreidde en leek te zeggen: je kunt niet ontsnappen.

‘Hebben jullie haar gefouilleerd?’ vroeg de oudste.

Floor schrok van zijn bittere toon. Was hij de baas? Het brein?

‘Haar mobiel is weg en fouilleren doe ik zo. Eerst naar binnen,’ zei de blonde man en trok haar mee naar de boerderij.

Floor keek nog snel over haar schouder. Het kenteken, dat moest ze onthouden. HN-ND-93. HN-ND-93. HN-ND-93.

In de hal van de boerderij lag een donkere tegelvloer. Er waren drie gesloten deuren en een trap. ‘Volg mij,’ zei de blonde man.

Ze gingen naar boven, naar een kamer die op een bed en een stoel na helemaal leeg was. Het was een ruim vertrek met dezelfde grote, donkere tegels als beneden. Het laatste daglicht sijpelde via twee hoge boogramen naar binnen. Voor de ramen zaten tralies. Floors ogen bleven eraan vasthaken.

‘Ik zal je losmaken,’ zei de blonde man. Voorzichtig, alsof ze een teer poppetje was, haalde hij de knopen uit het touw en bevrijdde haar. ‘Heb je nog iets van elektronica bij je? Iets met een zender of een mp3-speler?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Ik moet je toch even fouilleren. Sorry.’ Het klonk alsof hij het oprecht vervelend vond.

Floor bleef bewegingloos staan, terwijl zijn handen langs haar lichaam gleden. Hij voelde in haar broekzakken, haalde haar portemonnee eruit en het extra setje oorbellen dat ze als nooduitrusting bij zich droeg. ‘Niet mijn oorbellen,’ kreunde ze en strekte haar handen er-naar uit.

De man keek haar aan alsof ze gek was en stopte haar bezittingen in

zijn broekzak. Hij hurkte en kneep in de neuzen van haar gympen. Alsof ze daarin iets verstopt zou hebben!
'Ga zitten,' zei hij met een uitnodigend gebaar naar de stoel. 'Je zult hier nog wel een tijdje zijn.' Toen keerde hij haar de rug toe en sloot de deur. Met een metalige klik ging haar gevangenis op slot.

Vrijdag 5 oktober

Floor werd wakker van het eerste zonlicht dat door de boogramen op haar gezicht viel. In haar hoofd zat een dikke brij. Waar was ze? Wat deed ze in dit vreemde bed? Met haar kleren aan?

Langzaam kwamen de herinneringen terug. Gevangengenomen. Ontvoerd. Opgesloten. Ze huiverde en trok het laken over haar hoofd. De angst, het gevoel in de val te zitten, overmande haar, net als gisteren. Haar vingers klauwden in de matras, net als gisteren. Ze was met kleren aan in bed gekropen, want ze durfde zich niet uit te kleden met die enge mannen in de buurt. Ze had niet gedacht een oog dicht te doen, maar blijkbaar had ze zichzelf toch in slaap gehuild. De nacht had ze overleefd, nu lag de dag als een uitgestrekt, duister monster voor haar. Ze wilde dat monster niet aankijken.

Aan zielig doen heb ik niets. En aan bang zijn nog minder. Ik moet maken dat ik hier weggom, sprak ze zichzelf toe. Ze gooide de ouderwetse deken van zich af en stapte op de tegelvloer. De kou drong door haar sokken heen. Ze kneep haar benen bij elkaar vanwege de plotselinge druk in haar blaas. Nu wist ze het weer, hoe ze vannacht had moeten plassen, maar onder geen beding de koeienbel had willen pakken die ze van 'noem me maar Harry' had gekregen. Nu moest ze wel, als ze geen natte voeten wilde krijgen.

De koeienbel stond op de stoel, ernaast lagen haar oorbellen. Haar hand gleed over het verjaardagscadeau van Natasja en Eefje. Zouden haar vriendinnen haar al missen? Haar ouders ongetwijfeld. Die moesten gisteravond gek zijn geworden toen ze niet terugkwam van dansles. Ze hadden vast de politie ingeschakeld. Floor zag de krantenkoppen al voor zich: 'Dochter van minister-president ontvoerd'. Het kon niet lang duren voordat ze gevonden werd. Haar vader zou het hele land laten uitkammen. Het kwam goed. Als ze snel mocht plassen. Ze deed haar oorbellen in en trok haar gympen aan. De koeienbel schalde oorverdovend door de kamer. Daar moest de hele buurt wakker van worden. Er is geen buurt, hielp ze zichzelf herinneren. De ontvoerders hadden haar naar niemandsland gebracht. Ze liep naar het raam waar ze gisteren ook voor gestaan had tot het donker werd.